

Mimo, że był poliglotą,
Był niestety też idiotą –
Król **Korybut Wiśniowiecki**,
Imię Michał. Koniec lekcji.

Gdy z przeżarcia doznał zgonu,
Właścicielem po nim tronu
Został prawnuk Żółkiewskiego
(Chodzi tu o **Sobieskiego**).

Mąż wszechstronnie wykształcony,
W ciężkich bojach zaprawiony
Ze Szwedami i do tego
Pod komendą Czarnieckiego.

Gdy Kozaków z Tatarami
Rozbił w puch pod Podhajcami,
Jan Kazimierz za tę sprawę
Dał buławę mu niebawem.

Gdy z kolei Hüsejn Pasza
Pod Chocimiem się napraszał –
Hurtem zrobił z niego detal,
Króla tym zyskując etat.

Pod Żurawnem znów Turczyzna
Z dużym skutkiem powyrzynał.
Sam Mustafa – wielki wezyr,
Choć w zwycięstwo szczerze wierzył,

Gdy się zmierzył z nim pod Wiedniem,
Przegrał, i to wprost haniebnie.
Marcin Kątski tam wybitnie
Obsługiwał działobitnie

I rozśławił swoje imię,
Tak jak wcześniej pod Chocimiem.
Później Turków zaś ranami
Okrył Jan pod Parkanami.

Zaciężnego wojska stronę
Brał, bo lepiej wyszkolone,
Pospolite zaś ruszenie
Zlikwidował, Uzbrojenie

Zmienił i ujednolicił,
A priorytet dał konnicy.
(Gdy ruszała w bój husaria,
To wróg krzyczał: „Jezus, Maria!”).

I na polu też potrafił
Błysnąć epistolografii.
To spod jego wyszły ręki
Listy wszak do Marysienki.

Miał Sobieski też zakusy,
By odzyskać dla nas Prusy,
Lecz nie wsparli go magnaci
I Francuzi francowaci.

Mecenasem był malarzy,
Wilanowem nas obdarzył,
Chociaż mógł, nie zdziałał więcej,
Bo miał wciąż spętane ręce.

Raz mu szlachcić, raz sejm pętał,
A raz znowuż Liga Święta.
Choć nie żyje już atoli
Spotkasz go na Agrykoli,

Gdzie na koniu trwa wykuta
Postać jego Pincka dłuta.
Teraz skupcie się psubraty,
Bo ważniejsze padną daty:

1667 (jeden, sześć, sześć, siedem) – Tatar
Padł, bo Jan mu uszu natarł,
Z Kozakami też tak było
U Podhajców stóp – to miło,

1673 (raz, sześć, siedem, trójka) – Chocim
Z Turków kroci kupa trocin,
Jak nie w polu – w falach Dniestru
Wypisali się z rejestru.

1676 (jeden, sześć, siódemka, szóstka) –
Tłumom Turków żywot ustał
Pod Żurawnem, a z Tatara
Robi Janek wręcz tatara.

1683 (raz, sześć, osiem, trzy) – pod Wiedniem
Jan na Turka rusza we dnie –
Stąd u Turka gęsia skórka
I w anielskich udział chórkach.

Grzegorz Wasowski